

Տ. ՏԻՐԱՆ ԱԲԵՂԱ ՊԵՏՐՈՍՅԱՆԻ ԱՆԴՐԱՆԻԿ ՔԱՐՈՋՐ՝ ԽՈՍՎԱԾ ՎԱՂԱՐՇԱՊԱՏԻ Ս. ԳԱՅԱՆԵ ԵԿԵՂԵՅՈՒՄ ՄԱՏՈՒՅՎԱԾ Ս. ՊԱՏԱՐԱԳԻՆ

(4 հունվարի 2004 թ.)

*«Զաղօթս իմ Տեսուն քոց առաջի ամենայն
ժողովրդեան նորս, ի գալիքս քոսն Տեսուն,
և ի մէջ քո, Երուսաղէմ»:
(Սաղմ. ՃԺԵ 18-19)*

*«Աղոթքս Տիրոջը պիտի նվիրեմ իր ամբողջ
ժողովրդի առջև, Տիրոջ քոսն սրահներում և
քո մէջ, Երուսաղէմ»:*

«Յանուն Հօր եւ Որդոյ եւ Հոգւոյն Սրբոյ. ամէն»:

Խոսքերս շաղախելով սաղմոսերգու Դավթի այս խոսքերին՝ Տէր Աստուծոյ Ամենակալ, հոգոս մըմունջն եմ վերառաքում Քեզ՝ Զո ողջ ժողովրդի առաջ, հենց Զո՝ քոսն մեջ: Ո՛վ Հայր, Քեզ եմ վերընծայում հոգոս դրախտում աճեցրած ու հասունացրած պտուղները: Ուրիշ կերպ չեմ կարող...

Հոգոս անասելի հուզումով եմ հիշում քառասուն օրեր առաջ քեզի ունեցած այն մեծ իրադարձությունը, երբ Միաձնաէջ Սուրբ Տաճարի սրբազնասուրբ Ավագ Խորանին հինգ միաբան եղբայրներով ուխտի երդում քվեցինք՝ քահանայագործելու և բաշխելու Տիրոջ անմահ Մարմինն ու Արյունը, կոչվեցինք կրելու Հավիտենական Քահանայի ծանր, բայց միևնույն ժամանակ քաղցր լուծը: Պետք չէ խաբված լինել կարծելու, թե այդ ճանապարհը դյուրին է, ընդհակառակը՝ այն չափազանց դժվար է, իսկական Գողգոթայի ճանապարհ: Սակայն այն մրաժումը, որ ուխտ եմ կնքել Կենդանի Աստծո և ոչ այս կամ այն մարդու և կամ հասարակության հետ, փարապում է հուսահատության մինչև իսկ վերջին նշույլը և Տիրոջը ծառայելու առավելագույն քաղցրություն պարգևում:

Օգտվելով բարեպապեի առիթից՝ ցանկանում եմ երախտագիտությունս ու հնազանդությունս հայրենի ազգիս Վեհափառ Հայրապետին՝ Ն.Ս.Օ.Տ.Տ. Գարեգին Բ Ամենայն Հայոց Կաթողիկոսին: Թող Աստուծոյ անխառն գահակալության երկար օրեր պարգևի և ծաղկեցնի գավազանը մեր Հոր՝ առաջնորդելու համար մեր ժողովրդին դեպի խաղաղ նավահանգիստ:

Շնորհակալանքի ու դրվարանքի խոսքերս եմ ուղղում նաև մեր հոգևոր ծնողին՝ Գերաշնորհ Տ. Դավիթ արքեպիսկոպոս Սահակյանին: Թող Հարուցյալ Տիրոջ ամենախնամ Աջն ու Խաչի զորությունը միշտ հովանավոր լինեն մեր շատ սիրելի Սրբազան Հորն ու արևշար կյանք պարգևեն:

Իմ երախտագիտությունն եմ հայտնում նաև Ս. Գայանե վանքի վանահորը՝ Հոգեշնորհ Տ. Ներսես արքեպիսկոպոսին, որը մեծ սիրով հնարավորություն ընձեռեց իմ անդրանիկ Պապարազն այս Սուրբ Մեղանից մաքրուցելու:

Որդիական խոնարհությամբ և ակնածանք արժանին ու պարզաճն եմ ցանկանում մաքրուցել «հույսի կաճառ և լույսի տաճար» (Վազգենյան Հոգևոր Դպրանոցի հիմնի խոսքերից) դարձած, մեզ սնող ու հասակ փոխող մայր հասարակություններին՝ Գեղամա գողտրիկ լեռներում ծվարած Սևանի Վազգենյան Հոգևոր Դպրանոցին և Էջմիածնի Գևորգյան Հոգևոր Ճեմարանին:

Միքելի՛ հավատացյալ ժողովուրդ, այս օրերին բովանդակ քրիստոնյա աշխարհը տոնախմբում է Փրկչական նոր՝ 2004-րդ թվականը: Ժամանակակից քրիստոնյա հեղինակներից մեկը նվիրական այս պահը՝ Նոր տարին, փութափուրկ այս աշխարհում դիպում է որպես գրքերից հանգստանալու և հավասարակշռություն ստեղծելու միջոց: Իրոք, ինչպես որ այսօր, թողած խնջույքի ու վայելքի սեղանները, հավաքվել ենք Աստծո փառք մեզ ու մտաբերում ենք Տիրոջ պարգամը, որ պարսկաբերում է լավ փնտքեր լինել Տնտեսի առակի օրինակով, այդպես էլ Նոր տարվա օրերին պիտի փորձենք, այսպես ասած, ստեղծել մեր կյանքի հավասարակշռությունը: Հենց այս պահին մի խաղաղ ու հեղափոխական հայացք նետենք մեր ապրած տարիների վրա. ներկա ժամանակն զգուշացնում է մեր օրերի արագընթացության ու նրանց կարևորության մասին:

Մեր երկրավոր պանդխտության հանգրվաններում մենք զգում ենք, որ կարծես մեր ձեռքում «դեմ» կենսափուլ ուժ կա, այնպես, ինչպես զգում ենք, որ ցերեկը գեղեցիկ է, որովհետև դեռևս երեկո չէ՝ չնայած որ ցերեկը թաքնված կերպով արդեն իսկ պարունակում է երեկոն՝ իր ձևի մեջ:

Սակայն արդյո՞ք մենք մեր կյանքը լցնում ենք «ներքին մարդու» խորհրդով, ինչպես կասեր Պողոս առաքյալը, թե՛ «Թեպետև մեր այս արտաքին մարդը քայքայվում է, բայց մեր ներքին մարդը նորոգվում է օրըսփօրե» (Բ Կորնթ. Դ 16): Կյանք, որի ընթացքում ճաշակել ենք և՛ վերելքի քաղցրությունը, և՛ վայրէջքի դառնությունն ու նրա հարվածները:

Ներքին մարդ-արտաքին մարդ հակադրության մասին շատ դիպուկ է արտահայտվել մեր Եկեղեցու վարդապետներից Վարդան Արևելցին՝ ասելով, թե որքան մեր արտաքին մարդը ապականվում և չարաբերվում է, այնքան մեր ներքին մարդն է նորոգվում և պայծառանալով գեղեցկանում, քանզի սրանք հակառակ են իրար. մեկը ցանկանում է սրբությամբ վեր բարձրանալ՝ Աստծո մոտ, մինչդեռ մյուսը նյութապաշտությամբ՝ վար, ախարի ու ապականության մեջ:

Ահավասիկ, սիրելի հավատացյալ ժողովուրդ, իմ այս մտորումները, որ ցանկացա կիսել ձեզ հետ:

Այս օրերին տոնում ենք թերևս ամենամեծ ժողովրդականություն վայելող և ամենասիրելի տոներից մեկը՝ Նոր տարին: Հին տարին հանձնեցինք պարմությանը և բացում ենք այդ պարմության մի նոր՝ սպիտակ էջ: Գալիք երեք հարյուր վաթսուհինգ օրերի ընթացքում պիտի լցվի այս նոր էջն էլ, սակայն ինքնամոլորություն և ինքնահաշվարկության զգա-

ցումով պիտի մեր ներանձնական կյանքում դրսևորենք «օրըստօրն նորոգված ներքին մարդուն»: Ներքին մարդ, որին թող չվերաբերեն Վարպեյի խոսքերը.

«Ես ձեզ ասում եմ, կգա ոգու սով
Եվ դուք կբաղցեք ճոխ սեղանի շուրջ»:

(Ա. Իսահակյան)

Ուրեմն և պարզ է դառնում, որ Նոր փարվա փոնի պարզաման ու բովանդակությունն ավելի շար կապվում է մարդկային հոգու, քան նյութի, այս պարագայում՝ սեղանի առաքության և կամ ուրեստի բազմազանության հետ: Անփարակույս, բոլորիս կյանքում էլ եկել և կամ գալու է ոգու սով. սակայն պիտի կարողանանք հագեցած դուրս գալ ոգու այդօրինակ պաշարումից՝ փնտրելով իսկական *Կենարար Հացը*: Ահա այն մարածումը, որ պիտի լինի բոլորիս ուշադրության կենտրոնում:

Այլապես գեղեցկագույն այս փոնը պիտի ամուլ գրավի իր իմաստից և լոկ դառնության պարուզ հասցնի մարդկային հոգու քարքարոտ անդաստանին:

Միրելիններ, եկներ, ուրեմն, մեր հոգու ընդերքից պեղենք ներքին մարդուն, նորոգվենք Տիրոջ անթաքելի լույսով՝ արժանապես մերձենալու Նրա արքայական Սեղանին:

Ամենախնամ Աստված, դարձյալ Քո Սուրբ փան մեջ, Քո ժողովրդի առաջ խնկանվեր մաղթանքներով Քեզ եմ մատուցում սրտիս աղերս-մաղթանքն իմ Հոր Տան և իմ Հոր ժողովրդի համար: Հաճությամբ ընդունիր մեր Մայր Եկեղեցու փոքրիկ գոհաբերությունը, որպես ընդունեցիր Աբելինը, Նոյինը և Աբրահամինը: Տո՛ր, Տե՛ր, «ներքին մարդու» համարձակությամբ բանալու մեր բերանն ու ասելու:

«Նորոգող հնութեանց, նորոգեա՛ եւ զիս, նորոգ զարդարեա՛ ի փառաբանութիւն Անուանդ Քում Սրբոյ, այժմ եւ միշտ եւ յաւիտեանս յաւիտենից. ամէն»: